

N:o 19.

Af Herr Nordenfelt, Leonard Magnus: Angående lastpenningarnes afskaffande.

Vördsamt föreslår jag,

att den bevillning, som nu utgår under namn af *lastpenningar*, måtte med innevarande år upphöra.

Kongl. Maj:t föreslog vid 1872 års riksdag upphörande af nämnda bevillning, utan att detta förslag af Riksdagen antogs.

I Kongl. Maj:ts proposition till nämnda Riksdag, Bevillnings-Utskottets derom afgifna tillstyrkande utlåtande, N:o 3, och Kamrarnes protokoll öfver diskussionen angående denna fråga läser densamma finnas väl utredd.

Enligt hvad jag i Statskontoret inhemtat, hafva lastpenningarne de senare åren uppgått till

1871	Kronor 572,691: 53 öre
1872	» 631,631: 85 »
1873	» 638,160: 74 »
1874	» 669,258: 88 »

och 1875, i anseende till minskning af sjöfarten, sannolikt till lägre belopp, hvadan inkomsten af denna bevillning i rundt medeltal numera torde kunna beräknas till 600,000 kronor årligen.

Af 1874 års uppbörd har 398,295 kronor 22 öre drabbat den ingående och 270,258 kronor 88 öre den utgående sjöfarten.

1872 års Bevillnings-Utskott yttrade bland annat: »den under namn af lastpenningar utgående afgift saknar hvarje rättvis och billig grund, enär den utgöres utan afseende å den behållna inkomst fraktrörelsen lemnar, för hvilken inkomst de svenska fartygs-rederierna numera erlägga allmän bevillning i likhet med hvad för all annan inkomst af rörelse eger rum.»

Denna skatt betungar fraktrörelsen, hvilken man i andra hänseenden, äfven genom betydliga direkta statsutgifter, söker att underlätta.

Då derjemte förhöjning af fyr- och båk-afgifterna, hvilka äfven drabba sjöfarten, lärer förestå och statsverkets ställning synes medgifva någon skattelindring, torde det icke befinnas för tidigt att afskaffa ifrågavarande orättvisa skatt.

Januari 1876.

L. Nordenfelt.

N:o 20.

Af Herr Dahm: Om aflåtande af underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t rörande fridlysning af småfogel.

Skydd för småfoglarna! är en uppmaning, som ofta varit uttalad icke endast af vetenskapsmän, utan äfven af många andra. På flera ställen inom vårt land har man ock under de senare åren bildat föreningar till småfoglarnes skydd och derigenom måhända uträttat något litet; men alla den enskildes åtgöranden måste i detta fall blifva endast föga verksamma, så länge lagen, som skyddar de matnyttiga foglarna, icke äfven skyddar dem, som icke endast med sin sång och sina fjädrars färgprakt förhöja ett sommarlandskaps behag, utan äfven genom att utrota oräkneliga för växterna skadliga insekter i hög grad gagna jordbrukaren, trädgårdsmannen och skogsegaren. I forna dagar, då skogarne äfven i södra Sverige voro stora och folket bodde glest, var måhända något lagens skydd för dessa små arbetare ej behöfligt, men med en utbredd odling och en mera tät blifven befolkning är fara för handen, att småfoglarnes antal så förminskas och till följd deraf insekterna så förökas, att växterna deraf till vår stora skada lida väsendtligt men. Säkert är nemligen, att i tätt befolkade trakter ett mycket stort antal fogelbon med ägg och ungar årligen af ungdomligt okynne förstöras och att en mängd småfoglar på ett grymt sätt dödas dels utan ändamål, dels för det obetydliga, att ätas under namn af kramsfogel. Förstörelsebegäret är åtminstone inom vissa landsorter så lifligt, att småfoglarnes bon ej ens kunna skyddas inom trädgårdarnes stängsel. Barnen, som hufvud-